

De storm op het meer

Er wordt in de evangeliën 2x over een storm op het meer van Galilea gesproken en we kunnen veel leren, uit wat Jezus in die storm tegen zijn discipelen zei.

We gaan eerst naar Marcus 4:37 en verder:
37 En er stak een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep.

Niet maar een gewone, maar een zware stormwind stak op, de golven sloegen niet alleen tegen het schip maar ze sloegen in het schip, en het schip liep vol.

Dat is een groot probleem, als je visser of zeeman bent. Maar hoe is het, als de levens stormen in ons leven woeden en wij het gevoel hebben: "de maat is vol".

Maar als Jezus aan boord is en wij vertrouwen in Hem hebben, dan komt het goed. Hoe was het met Jezus zelf aan boord van dit zinkende schip.

38a Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen.

Jezus lag daar, in alle rust, op het achterschip, tegen het kussen, te slapen. Hij was moe als mensenzoon en Hij lag daar te rusten.

Hij was vol vertrouwen in de zorg en leiding van zijn hemelse Vader en Hij wist het: geen zorgen, wij komen veilig aan de overkant.

En zijn discipelen maakten hem wakker met een verwijt:

38b En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan dat wij vergaan?

Rabbi, het schip loopt vol en wij staan op het punt om met man en muis te vergaan en U ligt daar onbekommerd te slapen.

39 En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.

Jezus ging staan en sprak zijn machtswoord uit tegen de wind: Zwijg, wees stil! En het werd niet alleen stil maar het werd volkomen stil.

40 En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?

En dat is de les voor ons als wij zo nu en dan - figuurlijk gesproken - in een storm terecht komen.

Hij ging er namelijk van uit, dat zijn discipelen - net als Hij - zonder angst of vrees zouden zij, vol vertrouwen in de zorg en leiding van hun hemelse Vader. Hij wist het: Wij komen aan de overkant.

Hij bestrafte de wind en in de stormen van het leven mogen wij geloven in het woord, dat de Heere ook in een zeer moeilijke situatie tot Mozes sprak: "De Heere zal voor u strijden, en gij zult stil zijn." (Ex. 14:14).

41 En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?

Wie is toch deze ! Ja, wij dienen Hem, die alle macht heeft, in hemel en op aarde.

En nu gaan we naar Mattheus 14:22 en gaan daar lezen over een andere storm:

22 En terstond dwong Hij de discipelen in het schip te gaan en Hem vooruit te varen naar de overkant, totdat Hij de scharen zou hebben weggezonden.

Nooit en nergens lezen we, dat Jezus zijn discipelen ergens toe dwong maar hier wel.

De reden daarvoor wordt genoemd in het Johannes evangelie, waar juist voor de geschiedenis over de storm op het meer - toen Hij meer dan 5000 mannen, vrouwen en kinderen met 5 broden en 2 vissen had gevoed - wordt vermeld:

Daar Jezus bemerkte, dat zij zouden komen en Hem met geweld mee te voeren om Hem koning te maken, trok Hij Zich weder terug in het gebergte, geheel alleen". Joh.6:15

Geheel alleen: Hij had die gemeenschap met zijn Vader nodig; die gemeenschap was onontbeerlijk voor Hem.

Hij dwong zijn discipelen dus in het schip te gaan, om Hem vooruit te varen, naar de overkant. Die overkant was ongeveer 7 kilometer ver weg.

23 En toen Hij de scharen weggezonden had, ging Hij de berg op om in de eenzaamheid te bidden. Bij het vallen van de avond was Hij daar alleen.

Daarna zond Jezus de scharen weg. Dit omdat Hij doorzag, dat zij Hem met geweld wilden meevoeren om Hem koning te maken.

En er staat zo mooi in het Marcus evangelie: Toen Hij afscheid van hen genomen had, ging Hij naar de berg om te bidden.

Hij draaide zich niet zo maar om, om de berg op te gaan om te bidden. Nee, Hij nam afscheid van de scharen en dat klinkt liefdevol en vriendelijk.

Hij zond ze niet zo maar, met lege magen naar huis, nee, Hij had ze eerst gevoed met brood en vis.

Toen de scharen dit grote wonder hadden beleefd, was het ook van hun kant niet zo verwonderlijk dat zij Hem met geweld wilden meevoeren om Hem koning te maken.

Het is ook voor ons nodig, om helemaal alleen met Jezus en de Vader te zijn voor een tijd van lofprijs, dankzegging en gebed, zoals 1 Johannes 1:3/4 ons noemt:

En onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij, opdat onze blijdschap volkomen zij.

24 Doch het schip was reeds vele stadiën van het land verwijderd, geteisterd door de golven, want de wind was tegen.

Johannes schrijft in zijn evangelie dat het schip ongeveer 25 á 30 stadiën van het land verwijderd was en die afstand is ongeveer 5 km.

De wind was tegen; het schip werd "geteisterd" door de golven en de discipelen probeerden naar de overkant te roeien. Er staat namelijk in het Johannes evangelie dat zij roeiden.

En in zo'n storm kan je daar hondsmoe van worden. Toch had Jezus hen de opdracht gegeven om naar de overkant te varen.

25 In de vierde nachtwake kwam Hij tot hen, gaande over de zee.

De vierde nachtwake ligt tussen 3 en 6 uur 's morgens. Die vierde nachtwake werd in die tijd "het hanengekraai" genoemd.

In Marcus 6:48 staat zo mooi:

En toen Hij zag, dat zij zich aftobden om vooruit te komen bij het varen – want zij hadden de wind tegen – kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake tot hen, gaande over de zee; en Hij wilde hen voorbijgaan.

Al was het donker en waren zijn discipelen al 5 km ver weg ... Jezus zag dat zij zich aftobden om vooruit te komen.

De discipelen hadden de wind tegen en ze moesten roeien om vooruit te komen; zij tobden zich af. En wanneer wij in een situatie in ons leven ons aftobben, dan heeft Jezus daar ook weet van. Hij leeft met ons mee !

Er staat hier in Marcus 6:48 "*kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake tot hen, gaande over de zee en Hij wilde hen voorbijgaan.*"

Letterlijk staat in de grondtekst, dat Hij *wandelde*, rustig voortschreed over de zee, zonder schijnbaar notitie van hen te nemen, want Hij deed alsof Hij hen voorbij wilde gaan.

We gaan terug naar Math. 16:26 waar staat:

26 Toen de discipelen Hem over de zee zagen gaan, werden zij verbijsterd en zeiden: Het is een spook!

Het moet een wonderlijke en voor hen angstige aanblik geweest zijn. Geen wonder, dat zij meenden te doen te hebben met een spook. In het Grieks wordt hier genoemd het woord: *phantasma* en ons Nederlands woord *fantasie* is daaraan verwant.

In het Marcus evangelie staat hierover genoemd dat zij luide schreeuwden. Want, zo staat het daar, allen zagen Hem en werden verbijsterd.

Die woorden "allen zagen Hem" staan er niet voor niets vermeld door Marcus want als maar enkele van de twaalfen Hem zagen, zou je nog aan gezichtsbedrog kunnen denken.

Ze meenden dat het een spook was dat zij zagen, en zij bedoelden: daar gaat een geest, iemand zonder lichaam want een mens met een lichaam kan toch niet over het water lopen.

27 En zij schreeuwden van vrees. Terstond sprak Jezus hen aan en zeide: Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!

Terstond roept Jezus deze heerlijke woorden: Houdt moed! Daarna maakt Jezus zijn identiteit bekend: Ik ben het en voegt de heerlijke woorden daar aan toe: Weest niet bevreesd!

In zo'n toestand kunnen kalmerende woorden, gesproken door een bekende rustige stem, een machtige uitwerking hebben.

Vandaar dat Jezus terstond hen aan sprak met de woorden: Houdt moed, Ik ben het, Weest niet bevreesd.

Letterlijk staat in de grondtekst voor die laatste woorden: Houdt op bang te zijn.

Die drie korte zinnen, die Jezus hen toeriep, zullen zij zelfs onder het bulderen van de wind hebben verstaan.

De les en de troost uit deze geschiedenis voor ons:

- Jezus ziet ons als wij ons aftobben.
- In de stormen van het leven zegt Hij: Houdt moed, Ik ben er bij.
- Geen reden om angstig of bezorgd te zijn: Hij zegt: houdt op bang te zijn.

En nu gaan we naar vers 28:

28 Petrus antwoordde Hem en zeide: Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water. En Hij zeide: Kom!

En één woord van Jezus was voor Petrus voldoende om in het geloof het onmogelijke te doen!

De les:

- Op elk woord van God kunnen we bouwen.
- Geloof het woord, ga er naar handelen en het onmogelijke wordt mogelijk.

29 En Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus.

Petrus kon uit de boot stappen op grond van dit woord van Jezus. Hij kon op de golven lopen, zolang hij Jezus – die ook het Woord genoemd wordt – in zijn vizier had.

30 Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red mij!

Toen hij zag op de wind en op de golven, begon hij te zinken. Hij schreeuwde het uit: Here, red mij!

Petrus zag op de omstandigheden om zich heen: de harde wind en de hoge golven.

Hij wend zijn oog af van het levende Woord, de Here Jezus en toen ... toen begon hij te zinken.

31 Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?

Waarom twijfelen ? In het Duitse woord *zweifeln* zit het woord "twee". Twijfel is dus iets, waarbij iemand niet meer op één persoon of één zaak gericht is.

Wij moeten in dit leven op één Persoon, en dat is Jezus en één zaak, en dat is zijn woord, gericht zijn.

32 En toen zij in het schip geklommen waren, ging de wind liggen.

Opeens werd het stil. De wind had zijn Meester herkend en legde zich neer.

En Johannes voegt hieraan nog toe (Joh. 6:21) *En terstond bereikte het schip het land, waar zij heen gingen.*

Dat is ook iets bijzonders: het schip bereikte terstond, en dat is meteen, het land waar zij heen gingen.

Vijf wonderen in deze wonderbare geschiedenis, op elke vinger van je hand één.

1. Jezus zag vanaf de berg op 5 kilometer afstand, dat zijn discipelen zich aftobden. Jezus kent onze nood en ziet het als wij ons aftobben.
2. Jezus wandelt, rustig vertrouwend, op het water. Hij had Zelf gezegd: alle dingen zijn mogelijk bij God.
3. Petrus loopt op het water richting Jezus nadat de Heere tot hem gesproken had: kom !
4. Toen Jezus in de boot klom, ging de wind liggen. Ook Jezus kan de stormen in ons hart stillen.
5. Terstond bereikte het schip het land, waar ze naar toe moesten.

En dan het laatste vers van deze wonderbare geschiedenis t.w. vers 33

Die in het schip waren, vielen voor Hem neder en zeiden: Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon.

Wie maar de goede God laat zorgen
en op Hem hoopt in 't bangst gevaar,
is bij Hem veilig en geborgen,
die redt Hij goddelijk, wonderbaar:
wie op de hoge God vertrouwt,
heeft zeker op geen zand gebouwd.

Treed vrolijk voort op 's Heren wegen,
neemt zijn gebod getrouw in acht.
't Wordt eindelijk alles u ten zegen,
wanneer gij daarop biddend wacht.
En wie gelovig op Hem ziet,
weet zeker: Hij verlaat ons niet.